Party History

Our Party was formed in colonial days. Though it was founded formally in 1943, its origins go so far back as 1930s when our Founding Leaders conceived the idea of forming a Socialist Party. It was a process through stages of development in the struggle for total independence as against reforms.

The process passed through :

The Colombo Youth League (1929).
The All-Ceylon Youth Congress (1931).
Suriya Mal Movement (1933).
The Lanka Samasamaja Party (1935).
Colombo Workers Club (1940).
United Socialist Party (1940) (Proscribed by the Colonial; Rule).
Communist Party of Sri Lanka (1943)

Dr. S.A.Wickremasinghe, M.G. Mendis, and T. Duraisingham were associated with these organizations from the very beginning. Comrade Pieter Keuneman, Rev. Udakendewela Sri Saranankara, A.Vaidyalingam, P.Kandiah, K. Ramanathan, P. Shanker, Lionel Kulatunga, K.A. Siriratne, and D.C. Liyanage joined this movement at later stages.

On the occasion of our 65th. Anniversary, we remember with great respect and honour the founding leaders of the Suriya Mal Movement and the Lanka Samasamaja Party, Dr. N.M. Perera, Philip Gunawardena, Dr. Colvin R. de Silva, Leslie Gunawardena and many others who fought with our Leaders as comrades-in-arms both in the Sooriya Mal Movement of 1933 and the L.S.S.P. of 1935.

Their friendship and fraternal relations go as far back as their student days in Colombo and London. Their spirit of patriotism and internationalism grew, nourished and developed in their struggles in the anti--Imperialist Movement, the movement for Total Independence, Trade Union Movement, anti-Malaria Campaign and struggles against feudalism, colonialism and capitalism.

We salute them with deep debt of gratitude and all others who gave their lives, languished in jails, remand prisons, subjected to repressions and suffered in many ways in their struggle for the cause of our Party, our Movement, our Country during these 65 years. We salute those both dead and living who devoted their lives, energies and talents for the cause of our Party.

We make special mention of Comrades Dr. S.A. Wickremasinghe, Rev. Udakendawala Sri Saranankara, M.G. Mendis, V.A. Samarawickrama, D.P. Yasodis, Bennet Silva, and W.S. de Silva who languished in jail for long years with hard labour.

Our Party was formed under illegal conditions. It had been working both under legal and illegal conditions, in Parliament in the Opposition for 47 years and 18 years as coalition-partners in three Administrations.

Ours is a Party which suffered defeats, setbacks, retreats and proscriptions. Ours is a Party which was subjected to slanders, vilifications, violence and reprisals. Self-critically, ours was not a Party devoid of errors or mistakes. We have made mistakes in our subjective assessments of situations but we have never caused tragedies to the people. Even at the cost of our political fortunes, we stood firmly and resolutely by our convictions and by our principled positions.

We have never, not in the least contributed to communal violence, terrorism, or anarchy as evidenced by our history and life. We are proud of the fact that our position on the ethnic question has been fully vindicated. Every other Party in the political life of our Country has by realization come nearer or is coming nearer to our position. We are indeed happy about it. Many of our precious lives had to be sacrificed both in the North and the South for the cause of Tamil people's genuine and legitimate grievances.

Our Party, alone or collectively with our Sister Left Parties have contributed our share in the social development of our Country. We have never formed our own Governments but being in the Opposition mostly and also sharing power in the Coalition Governments, we have contributed enormously and lavishly by way of our knowledge, experience, energies, talents, innovations, intellectual inputs, conceptions, thinking towards the greater good of the Country. We as Sri Lankans are proud of our literacy rate, education levels, health and social security net works, as compared with our Sister Nations in the South Asia or the developing world. Why and How? If you leaf through the pages of Handsards of the two State Councils and Parliaments, you can arrive at the answers - the contribution made by our Left Leaders.

Since 1930s, we have won so much for the working class, peasantry, public servants, teachers, women, youth and students. They were through struggles of our Trade Union Movement, Peasant Movement, Women Movement, Youth and Students Movement. We never distorted or incapacitated their latent talents and energies but in fact raised their intellectual capacities - The Left Movement made our schools and universities, genuine seats of learning unlike today. They were never seats of terrorism, hooliganism, plunder and squander as they appear to be so today.

We inculcated into the minds of our people true spirit of patriotism and internationalism - They are two sides of the same coin. Even today, our people's feelings of solidarity with the people the world over remains intact and vibrant.

We are proud of the role it has played in developing friendship between our people and those of socialist and anti-imperialist countries. This has helped to sharpen and raise the anti-Imperialist, patriotic and internationalist consciousness of our people. Our Party has also contributed towards evolution of beneficial national policies on the spheres of industrialization, irrigation, agriculture, hydro- power, education, housing, environment and health services etc.

We proudly say, in the past 65 years of our glorious history that our Party is not stained with blood in its hands. We never resorted to terrorism. Even in armed struggles for national liberations, Communists the world over never resorted to terrorism even though enemies might have got killed in combat. That was the sacred rule rigidly enforced by Cuban Communists even in the jungle of Sierra Maestra. It was so in the case of Vietcong guerillas because Communists were humanists and stood for the cause of humanity. They want the people to live and and die.

In the ideological plane, it was a Herculean task to face anti-Communist hysteria, at the beginning of our Movement. Myths, mysteries superstition, obscurantism had pervaded the broader spectrum of the society. Through our newspapers, publications, which were often proscribed, we were able to inculcate into the minds of the younger generation of a scientific world outlook. I must with deep respect remember a galaxy of social-oriented journalists with scientific world outlook, Rev. Udakendawala Sri Saranankara, Pieter Keuneman, Hedy Keunaman, K. Ramanathan, E.S. Ratnaweera, Premalal Kumarasiri, Harry Abeygunawardena, N. Shanmugathasan, H.G.S. Ratnaweera, Nimal Karunathilaka, Hema de Silva, B.A. Siriwardena, H.M.P. Mohideen, Surath Ambalangoda, P. Malalgoda, P. Ramanathan, S. Kandasamy, Basil Perera, Maud Keunaman, A.A. Latiff - all who are no longer with us. Of our editors and publishers, Dr. S.A. Wickremasinghe, Rev. Udakendawala Sri Saranankara thero, Bennet Silva, D.P. Yasodis were convicted and imprisoned for periods of one to five years. Even a provision under Sec. 13(3) f. was introduced into the first (Soulbury) Constitution of our Country in order to deprive our founding leader, Dr. S.A. Wickramasinghe who edited Janashakthi of his civic rights denying his right to contest the 1st. Parliamentary Election of 1947. In fact, the Law was enacted with retrospective effect. Dr. Wickremasinghe was the first media man convicted and sentenced to jail.

Our Party Congresses eighteen in all had always been land-marks not only in the history of our movement but also in the political history of our Country. Bear with me, I have no time to deal with them in detail.

Through our 2nd. Congress in 1948, our Party called upon a broad Democratic National Front in order to complete our Independence and consolidate our national independence. The 4th. Congress of 1950 clearly defined the stage of Sri Lankan Revolution and identified the political and social forces for a broad Progressive Front - The theory of broad fronts was then an anathema to the Left. Our Party had to carry out a deep ideological struggle against Left sectarianism. All subsequent broad front Governments whatever form they assumed, were the outcome of an intensive ideological struggle initiated by the Communist Party from its inception. The socio-economic transformation carried out by Progressive Governments since 1956 were significant results of that ideological struggle.

With malice to none, yet I must reiterate the fact soon after 1947 General Election, if our attempt at the Yamuna Conference (Residence of Sri Nissanka at Havelock Road, Colombo -05) had succeeded to form a broad Progressive Front Government, perhaps Sri Lanka's history would have been different and the task of nation-building would have taken a new turn, devoid of ethnic conflicts that we face today.

In the working class field, the Communist Party of Sri Lanka has been in the forefront of many strikes and struggles that won the working people many social benefits and rights they now enjoy - Pension, E.P.F. etc. It upheld national unity against racism, chauvinism, varieties of fundamentalist and divisive trends. Now these have even entered the Trade Union Movement. Tremendous harm has been caused thereby to the working class movement. We must meet with this challenge, in the over-all interest of the working class.

In the post neo-liberal era, a new phenomenon in the guise of N.G.OO has entered the Trade Union Movement, sapping the energies and talents of our cadres through funds lavishly sent from abroad. This is a subtle attempt to weaken the militant trade union movement in particular and the Left Movement in general. This is a nuisance to us and has become a menace to Indian Trade Union Movement.

Another phenomenon with the offer of privileges and patronage has entered the working class movement. This is very strong in the plantation sector. I have been enumerating some of these factors which operate as impediments to the advancement of the working class movement.

ශ්‍රී ලංකාවේ කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ ඉතිහාසය

ශ්‍රී ලංකාවේ කොමියුනිස්ට් පක්ෂය පිහිටුවනු ලැබුවේ යටත් විජිත යුගයේදී යි. 1943 දී නිල වශයෙන් එය පිහිටුවනු ලැබුවද, එහි මුල් ආරම්භය 1930 ගණන් දක්වා ඈතට දිවයයි. සමාජවාදී පක්ෂයක අවශ්‍යතාවය ගැන සිතූ අපේ ව්‍යාපාරයේ පූරෝගාමී නායකයෝ, පූර්ණ නිදහස සඳහා වූ අරගලය හරහා, විවිධ අවධීන් තුළින් ක්‍රමානුකූලව පක්ෂය ගොඩනැගූහ.

කොළඹ තරුණ සංගමය (1929), සමස්ත ලංකා තරුණ සම්මේලනය (1931), සූරිය මල් ව්‍යාපාරය (1933) ලංකා සමසමාජ පක්ෂය (1935), කොළඹ කම්කරු සමාජය (1940), සමාජවාදී එක්සත් පක්ෂය (1940) සහ ලංකා කොමියුනිස්ට් පක්ෂය (1943) එම අවධීන් ය.

මේ සඳහා මුල සිටම වාගේ සම්බන්ධ වූ සහෝදරවරු තිදෙනෙකි. ඒ දොස්තර එස්.ඒ.වික්‍රමසිංහ, එම්.ජී.මෙන්ඩිස් සහ ටී.දුරෙයිසිංහම් ය. පීටර් කෙනමන්, ඒ.වෛද්‍යලිංගම්, පී.කන්දයියා, කේ.රාමනාදන්, පී.ශන්කර්, ලයනල් කුලතුංග, කේ.ඒ.සිරිරත්න සහ ඩී.ඩී.ලියනගේ පසු කාලයේදී එක්වූ සහෝදරවරුන්ය.

ශ්‍රී ලංකාවේ කොමියුනිස්ට් පක්ෂය නීත්‍යනුකූල මෙන්ම නීති විරෝධී තත්වයන් යටතේ ක්‍රියාකොට තිබේ. පාර්ලිමේන්තුවේ විපක්ෂයේ වසර 47ක් ද, ආණ්ඩු පක්ෂයේ සන්ධාන ආණ්ඩු තුනක් යටතේ වසර 18ක් ද, කටයුතු කර ඇත.

ශ්‍රී ලංකාවේ කොමියුනිස්ට් පක්ෂය, පරාජයන්, පසුබෑසීම්, තහනම් කිරීම් වලට ලක්වී තිබේ. එමනේම, විවිධාකාරයේ බොරු චෝදනා, අවලාද, පහරදීම්, ඝාතනවලට ද ලක්විය. අප පක්ෂය වැරදි සිදු නොවූ පක්ෂයක් නොවේ. සිදුවූ වැරදි පිළිගත්, ඒවා නිවැරදි කරගත්, ඒවා ජනතාව ඉදිරියේ විවෘතව පිළිගත් පක්ෂයකි. ඒ සඳහා අපට අභ්‍යන්තර ශක්තියක් තිබිණි. අපේ පක්ෂය ස්වයං විවේචනය ගුරුකොට ගත් පක්ෂයකි. උපක්‍රම වලදී මෙන්ම ඇතැම් අවස්ථාවල උපාය මාර්ගයේ දී අප අතින් වැරදි සිදුවී තිබේ. එහෙත්, අප කවදාකවත් ත්‍රස්තවාදය වැළඳගත් පක්ෂයක් නොවේ. අපේ අත්වල ලේ තැවරී නැත. දේශපාලන වාසි නොතකා, අප ප්‍රතිපත්තිමය දේශපාලනයේ නිරතවූ පක්ෂයකි.

ශ්‍රී ලංකාවේ කොමියුනිස්ට් පක්ෂය කෙදිනකවත් ජාතිවාදයට දායකවූ පක්ෂයක් නොවේ. ඉතිහාසය පුරාම ප්‍රචණ්ඩත්වය, ත්‍රස්තවාදය සහ අරාජිකවාදය පිළිකුල් කළ පක්ෂයකි.

ජාතික ප්‍රශ්නය පිළිබඳව පක්ෂයේ ස්ථාවරය නිවැරදි බව ජීවිතය, ඉතිහාසය විසින් ඔප්පු කොට ඇත. බොහෝ පක්ෂ අප දරණ ස්ථාවරයට ප්‍රමාදවී හෝ පැමිණ තිබීම ගැන අපි සතුටු වෙමු. පක්ෂයේ ප්‍රතිපත්තිමය ස්ථාවරය රැකගන්නට ගොස් නායක මට්ටමේ සහෝදරවරුන් ගණනාවකගේ (උතුරේ මෙන්ම දකුණේ) වටිනා ජීවිත ගණනාවක් පූජා කිරීමට සිදුවූ බව අප සිහිපත් කළ යුතුය.

අපේ රටේ සමාජ සංවර්ධනයේදී වමේ සෙසු සහෝදර පක්ෂ සමග වෙන් වෙන් වශයෙන් මෙන්ම, සාමූහිකව දායකවී තිබේ. අපේම ආණ්ඩුවක් අප නොපිහිටුවද, විපක්ෂයේ සිටිමින් හා සන්ධාන ආණ්ඩුවල කොටස්කරුවන් වශයෙන් අපේ දැනුම, බුද්ධිමය අත්දැකීම්, හැකියාව, චින්තනය, සංකල්පයන් රටේ පොදු යහපත සඳහා දායාද කොට ඇත. අද ශ්‍රී ලංකිකයින් වශයෙන් රටේ සාක්ෂරතාවය, අධ්‍යාපන මට්ටම, සෞඛ්‍ය සේවා සහ සමාජ සුරක්ෂිතතාවය ගැන අපි ආඩම්බරවෙමු. අපි අසල්වැසි රටවලට වඩා ඒ අංශවලින් ඉදිරියෙන් සිටිමු. එය සිදුවූයේ කෙසේ ද? රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභා දෙකේ සහ පාර්ලිමේන්තුවේ හැන්සාඩ් වාර්තාවල පිටු පෙරලුවහොත් ඊට පිළිතුරු සොයා ගත හැකියි. ඒ අපේ වමේ ව්‍යාපාරයේ නායකයින්ගේ දායකත්වයයි.

1930 ගණන්වල සිට, මෙරට කම්කරු පන්තියට,ගොවි ජනතාවට, රජයේ සේවකයින්ට, ගුරුවරුන්ට, කාන්තාවන්ට, තරුණයින්ට, ශිෂ්‍යයින්ට හා දරුවන්ට අයිතීන් බොහෝ සේ ලබා දී ඇත්තෙමු. ඒ අරගල තුළිනි. අප පාසැල් සිසුන්ගේ හැකියාවන් මොට්ට කළේ නැත. විකෘති කළේ නැත. අපි ඔවුන්ගේ බුද්ධි මහිමය දියුණු කළෙමු. එදා විශ්ව විද්‍යාල උගතුන් බිහි කරන මධ්‍යස්ථාන විය. අද මෙන් ඒවා ත්‍රස්තවාදයට, මුදල් කොල්ල කෑමට, දූෂණයට ගොදුරුවීමට අපේ ශිෂ්‍යයන් ඉඩ නොදුන්හ.

දේශප්‍රේමීත්වය සහ ජාත්‍යන්තරවාදය එකම කාසියේ දෙපැත්ත මෙනි. අපේ ජනතාව තුළ ඒ පිළිබඳ හැඟීම් හා අවබෝධය වර්ධනය කරලීමට කටයුතු කළෙමු. අද ලොවේ සෙසු ජනතාවගේ අරගලවලදී අපේ රටේ ජනතාව සහයෝගතාවය ප්‍රකාශ කරන්නේ එසේ ලබා ගත් අවබෝධය සහ පන්නරය නිසා ය.

සමාජවාදී රටවල ජනතාව සහ අපේ ජනතාව අතර සහෝදරත්වය වර්ධනය කරලීමට අප ඉටු කළ මෙහෙය ගැන ආඩම්බරවෙමු.

ජාතික ප්‍රතිපත්ති සම්පාදනය කිරීමේදී සංකල්ප, ප්‍රතිපත්ති සහ නීතිමය වශයෙන් දායකවී තිබෙන අතර, . විශේෂයෙන්ම, කාර්මිකරණය, කෘෂිකර්ම නවීකරණය කිරීම, වාරිමාර්ග, බහුවිධ යෝජනා ක්‍රම, පාරිසරය, අධ්‍යාපනය, සෞඛ්‍ය, නිවාස ආදී විෂයන්ටද අප දායකවී ඇත.

අපේ අභිමානවත් ඉතිහාසය පුරා ත්‍රස්තවාදය හා ප්‍රචණ්ඩත්වය දැකිය නොහැකිය. අපේ අත්වල ලේ නැතැයි කියා සිටියේ ඒ නිසයි. එය කොමියුනිස්ට්වරුන්ගේ, මාක්ස්වාදීන්ගේ ක්‍රමවේදය නොවේ. ජාතික විමුක්ති ව්‍යාපාරයේ සන්නද්ධ අරගලවලදී පවා, සටනේදී මිය ගියහොත් මිස, සතුරෙකු වුවද ඝාතනය කිරීම තහනම් ය. හිංසා කිරීම තහනම්ය. හොඳම ආදර්ශය වියට්නාම් හා කියුබානු දේශප්‍රේමී අරගලයි. කොමියුනිස්ට්වරුන්ට අවශ්‍ය මිනිසුන් ජීවත්කරවීම මිස මරාදැමීම නොවේ. කොමියුනිස්ට්වරුන් ලොවේ උත්තරීතර මානවවාදීන් වන්නේ එහෙයිනි.

66 වසරක ශ්‍රී ලංකාවේ කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ ජාතික සමුළු

ආරම්භක සමුළුව	1943	එක්සත් සමාජවාදී පක්ෂය විසුරුවා හැරීම සහ කොමියුනිස්ට් පක්ෂය පිහිටුවීම
පළමුවන සමුළුව	1945	පළමුවරට විදේශ සහෝදර කොමියුනිස්ට් පක්ෂ වල සහභාගීත්වය, සොල්බරි කොමිෂම වර්ජනය කිරීම, පූර්ණ නිදහස ඉල්ලා සිටීම
දෙවන සමුළුව	1948	යටත් විජිත රටවල නිදහස් අරගල වලට සහයෝගය වාම හා ප්‍රගතිශීලී පෙරමුණක අවශ්‍යතාවය
තෙවන සමුළුව	1949	චීන විප්ලවයේ තීරණාත්මක අවස්ථාව, පක්ෂය තුළ වාම ප්‍රවනතාවය
සිව්වන සමුළුව	1950	විප්ලවයේ අවධිය, ජාතික ධනේශ්වර පන්තිය පිළිබඳ විග්‍රහය, එක්සත් පෙරමුණු න්‍යාය, යූ.එන්.පී. විරෝධී පෙරමුණක අවශ්‍යතාවය
පස්වන සමුළුව	1955	'ඉදිරිමග' ප්‍රකාශයට පත් කිරීම
සයවන සමුළුව	1960	ශ්‍රී ල.නි.ප - ල.ස.ස.ප - කො.ප සමගියක අවශ්‍යතාවය
සත්වන සමුළුව	1964	වාමාංශික එක්සත් පෙරමුණ පිහිටුවීම
අටවන සමුළුව	1972	සමගි පෙරමුණු රජයේ ගමන් මග
නවවන සමුළුව	1975	පක්ෂය එක්සත් කිරීම, ජාතික ප්‍රශ්නය පිළිබඳ ප්‍රතිපත්තිය සකස් කිරීම
දසවන සමුළුව	1978	විවෘත ආර්ථිකය, නව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව, නව අභියෝග
එකොළොස්වන සමුළුව	1981	1980 වැඩවර්ජනය කම්කරු පන්තියේ මර්දනය, ජාතික සමගියේ අවශ්‍යතාවය
දොළොස්වන සමුළුව	1984	1983 කළු ජූලිය හා මර්දනය, ජාතික සමගිය

දහතුන් වන සමුළුව	1987	ඉන්දු - ලංකා ගිවිසුම, උතුරේ සහ දකුණේ ත්‍රස්තවාදය
දහහතරවන සමුළුව	1991	ආණ්ඩු වෙනසක් සඳහා අරගලය
පහළොස්වන සමුළුව	1994	වම ඒකත්ව කිරීමේ අවශ්‍යතාවය, සමාජවාදී කඳවුර බිඳ වැටීම පිළිබඳ විග්‍රහය
දහසයවන සමුළුව	1998	ආණ්ඩුව තුළ ක්‍රියා කිරීමේදී පක්ෂයේ අනන්‍යතාවය රැකගැනීම, නියෝජිත ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය තුළ ක්‍රියා කිරීම
දහහත්වන සමුළුව	2002	නව ලිබරල්වාදය පිළිබඳ විග්‍රහය, වමේ සමගියේ අවශ්‍යතාවය
දහඅටවන සමුළුව	2006	සමාජවාදී ජනතා පෙරමුණ පිහිටුවීම
දහ නවවන සමුළුව	2012	

<u>66 වසරක ශ්‍රී ලංකාවේ කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ ප්‍රධාන ලේකම්වරු</u>

නම	කාලය	ප්‍රධාන සිද්ධීන්
පීටර් කේනමන්	1943 – 194..	
හැරී අබේගුණවර්ධන		
ඒ.වෛද්‍යලිංගම්	1948 -1950	
එස්.ඒ.වික්‍රමසිංහ	1950-1955	
පීටර් කේනමන්	1955 -19	
කේ.පී.සිල්වා	19…	
රාජා කොල්ලුරේ	1995-2001	
ඩිව් ගුණසේකර	2001	

මෙම කාලය අතර තුර හැරී අබේගුණවර්ධන ඒ.වෛද්‍යලිංගම් යන සහෝදරවරු කෙටි කාල පරිච්ඡේදයන්හි දී ප්‍රධාන ලේකම් තනතුර දරා ඇත.

<u>ශ්‍රී ලංකාවේ කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරු</u>

- **දොස්තර එස්.ඒ.වික්‍රමසිංහ**
- 1931 පළමුවන රාජ්‍ය මන්ත්‍රණ සභා මැතිවරණයෙන් ව්‍යවස්ථාදායකයට තේරී පත්වූ පළමු ප්‍රගතිශීලී, වාමාංශික, සමාජවාදී මන්ත්‍රීවරයා ද වයසින් ලාබාලතම මන්ත්‍රීවරයා ද වූයේ දොස්තර වික්‍රමසිංහ ය.
- 1956 සිට පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී

- **පීටර් කේනමන්**
- 1947 දී මැද කොළඹ මන්ත්‍රීවරයා ලෙස 1977 දක්වා 1971 .... අමාත්‍යවරයා ලෙස ද,

- **පී. කන්දයියා**
- 1956 දී පේදුරුතුඩුව මන්ත්‍රීවරයා 19... දක්වා

- **ප්‍රේමලාල් කුමාරසිරි**
- 1947 පළමුවැනි පාර්ලිමේන්තු මැතිවරණය හක්මන ආසනය නියෝජනය කළේය. ඔහු ප්‍රවීන මාධ්‍යවේදියෙක්, ගත් කතුවරයෙක්, දක්ෂ පරිවර්තකයෙක්, ව්‍යක්ත කථිකයෙක්, තියුණු දේශපාලන විචාරකයෙක්, ගුරුවරයෙක්, පර්යේෂණාත්මක ගවේෂකයෙක්, දේශපාලන න්‍යායාචාර්යවරයෙක් හා පුරෝගාමී සටන්කාමී වෘත්තීය සමිති නායකයෙක් විය.

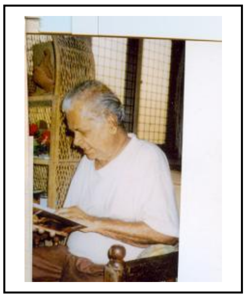

- **හැරී අබේගුණවර්ධන යි.**
- 1947 පළමුවන මහා මැතිවරණය, මාතර ආසනය

ඔහු 1948-1949 තුළ කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ ඉහළම තනතුර වන ප්‍රධාන ලේකම් තනතුරට පත්විය. සිංහල, ඉංග්‍රීසි, පාලි, සංස්කෘත හා ලතින් භාෂා පිළිබඳ ගැඹුරු දැනුමක් තිබූ හැරී අබේගුණවර්ධනගේ නායකත්වයෙන් කම්කරු අරගල ගණනාවක් එම වකවානුව තුළ සිදුවිය. මින් 'ගස්නාව අරගලය' කම්කරු පන්ති ඉතිතහාසයට එක්වූ ප්‍රචණ්ඩ අරගලයෙකි. ගස්නාව වත්තේ පැවැති වැඩවර්ජනය කෙළවර වූයේ එම වත්ත වතු කම්කරුවන්ගේ පාලනයට ගනිමිනි.

- **විල්සන් වික්‍රමසිංහ,** 1947 අකුරැස්ස ආසනය

- **මහානාම සමරවීර,** 1952 දී මාතර ආසනය

- **ඩොරීන් වික්‍රමසිංහ,** 1952 අකුරැස්ස ආසනය

- **බී.වයි.තුඩාවේ ය.** 1965 සහ 1970 මහා මැතිවරණවලින් ජයග්‍රහණය කොට මාතර ආසනය

අධ්‍යාපන නියෝජ්‍ය අමාත්‍යවරයකු සහ පළාත් සභා ඇමැතිවරයකු වූ ඔහුගේ වෘත්තීය ආරම්භ වූයේ ගුරුවරයෙකු ලෙස ය. යටත් විජිත සමයේ ලංකා ජාතික සංගමයේ මාතර දිසා ලේකම්වරයා වූ තුඩාවේ පසුව ශ්‍රී ලංකාවේ කොමියුනිස්ට් පක්ෂයට එක්ව, පක්ෂයේ මාතර දිසා ලේකම්වරයා වශයෙන් සහ පක්ෂයේ මධ්‍යම කාරක සභාවේ සාමාජිකයකු වශයෙන් ක්‍රියා කෙළේ ය.

- **පර්සි වික්‍රමසිංහ** 1956 - 1960 කඹුරුපිටිය ආසනය

- **ඇම්.පී.මෙන්ඩිස්** 1970 1977

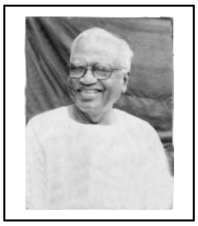

- **සරත් මුත්තෙට්ටුවේගම** 1970 කළවාන ආසනය

- **නිතිඥ ඊලියන් නානායක්කාර** 1970-1977 දක්වා කඹුරුපිටිය ආසනය

ඩිව් ගුණසේකර1986-1989 දක්වා කළවාන ආසනය

2004 ජාතික ලයිස්තු මන්ත්‍රී, ව්‍යවස්ථා කටයුතු හා ජාතික ඒකාබද්ධතා අමාත්‍ය අමාත්‍ය

- **නීතීඥ ඊ.ඒ.සමරසිංහ** 1994-1999 මාතර දිස්ත්‍රිකය

- **ඉන්දික ගුණවර්ධන** 1994 අවිස්සාවේල්ල දිස්ත්‍රික්කය

- **රාජා කොල්ලුරේ** 1994

- **කේ.පී.සිල්වා** 1994

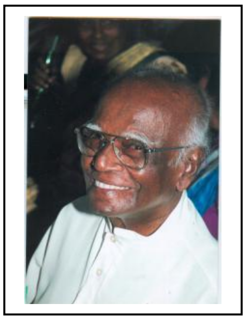

- **ඩී.එම්.සෙනෙවිරත්න** 199... කළවාන දිස්ත්‍රිකය

- **නීතිඥ චන්ද්‍රසිරි ගජධීර** 2004 මාතර දිස්ත්‍රිකය

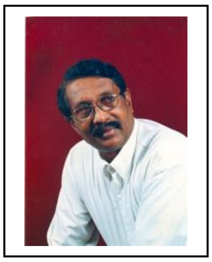

- **ලක්ෂ්මන් රාජපක්ෂ**

- **ස්ටැන්ලි තිලකරත්න**

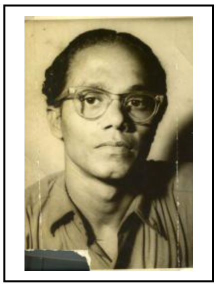

- **කේ.නවරත්නම්**

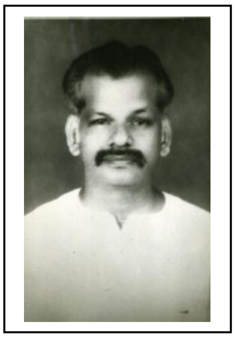

ශ්‍රී ලංකාවේ කොමියුනිස්ට් පක්ෂය හා සම්බන්ධ වෘත්තීය සමිති නායකයෝ

- **එම්.පී.මෙන්ඩිස්**
- **එල්.ඩබ්ලිව්.පණ්ඩිත**

ශ්‍රී ලංකාවේ කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ තරුණ සමිති නායකයෝ

- **සරත් මුත්තෙට්ටුවේගම**
-

ශ්‍රී ලංකාවේ කොමියුනිස්ට් පක්ෂයේ කාන්තා සමිති නායකයෝ

ශ්‍රී ලංකාවේ කොමියුනිස්ට් පක්ෂය වෙනුවෙන් දිවි පිදූ සාමාජිකයෝ

	නම	ස්ථානය	දිනය	පක්ෂයේ තනතුර
1	එල්.ඩබ්ලිව්.පණ්ඩිත	කොළඹ 10	1988.06.26	දේශපාලන මණ්ඩලය
2	ජෝර්ජ් රත්නායක	අංහගම	1988.09.04	මධ්‍යම කාරක සභාව
3	කේ.ඒ.ඩී.සද්ධාතිස්ස	අකුරැස්ස	1988.01.04	දිසා සංවිධායක
4	උපුල් රංජිත් සද්ධාතිස්ස	අකුරැස්ස	1988.01.04	තරුණ සම්මේලනය
5	ගාමිණී මැදගෙදර	පොළොන්නරුව	1988.02.11	දිසා ලේකම්
6	කේ.ඒ.ඩි.පියදාස	කුරුණෑගල	1988.10.05	දිසා සභික
7	එන්.ඩබ්ලිව්.විජේරත්න	අනුරාධපුර	1989.01'06	දිසා සභික
8	හෙන්රි පමුණුව	මහරගම	1988.10.01	දිසා සභික
9	කේ.එම්.ඩී.විමලසේන	මාතර	1988.10.26	දිසා සභික
10	ටි.අමරදාස			
11				
12				